

(א) גדיש שלא לקט תחתיו - כל הנוגע בארץ הרי הוא של עניים.
הרוח שפזרה את העמרים - אומדים אותה כמה לקט היא ראויה לעשות, ונותן לעניים.
רבו שמעון בן גמליאל אומר: נותן לעניים בכדי נפילה.

(ב) שבלת שבקציר וראשה מגיע לקמה, אם נקצרת עם הקמה - הרי היא של בעל הבית,
ואם לאו - הרי היא של עניים.

שבלת של לקט שנתערה בגדיש - מעשר שבלת אחת ונותן לו.
אמר רבי אליעזר: וכי היאך העני הזה מחליף דבר שלא בא ברשותו? אלא מזכה את העני
בכל הגדיש, ומעשר שבלת אחת ונותן לו.

(ג) אין מגלגלין בטופח, דברי רבי מאיר. וחכמים מתירין, מפני שאפשר.

(ד) בעל הבית שהיה עובר ממקום למקום, וצריך לטל לקט שכחה ופאה ומעשר עני -
יטל, וכשיחזור לביתו ישלם, דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים, עני היה באותה שעה.

(ה) המחליף עם העניים, בשלו - פטור, ובשל עניים - חיב.
שנים שקבלו את השדה באריסות - זה נותן לזה חלקו מעשר עני, וזה נותן לזה חלקו
מעשר עני.

המקבל שדה לקצר - אסור בלקט שכחה ופאה ומעשר עני. אמר רבי יהודה: אימתי?
בזמן שקבל ממנו למחצה, לשליש ולרביע. אבל אם אמר לו שלישי מה שאתה קוצר שלך,
מתר בלקט ובשכחה ובפאה, ואסור במעשר עני.

(ו) המזכר את שדהו, המזכר - מתר, והלוקח - אסור.
לא ישכר אדם את הפועלים על מנת שילקט בנו אחריו.
מי שאינו מניח את העניים ללקט, או שהוא מניח את אחד ואחד לא, או שהוא מסייע את
אחד מהן - הרי זה גוזל את העניים. על זה נאמר: 'אל תסג גבול עוללים' (משלי כב).

(ז) העמר ששכחוהו פועלים ולא שכחו בעל הבית, שכחו בעל הבית ולא שכחוהו פועלים,

מסכת פאה

עמדו עניים בפניו או שחפוהו בקש - הרי זה אינו שכחה.

(ח) המעמר לכובעות ולכמסאות, לחררה ולעמרים - אין לו שכחה. ממנו ולגרן - יש לו שכחה.

המעמר לגדיש - יש לו שכחה. ממנו ולגרן - אין לו שכחה.

זה הפלל, כל המעמר למקום שהוא גמר מלאכה, יש לו שכחה. ממנו ולגרן, אין לו שכחה. למקום שאינו גמר מלאכה, אין לו שכחה. ממנו ולגרן, יש לו שכחה.